

Altı Yaş Çocuklarının Günlük Yaşantılarında Oyunun Yeri ve Annelerin Oyun Algısı*

Filiz ERBAY¹, Neslihan DURMUŞOĞLU SALTALI²

ÖZ

Bu araştırmanın amacı, anasınıfına devam eden altı yaş çocuklarının günlük yaşantılarında oyunun yerini ve annelerinin oyuna ilişkin algılarını belirlemektir. Bu amaç doğrultusunda araştırmanın çalışma grubunu, Konya ilinde Milli Eğitim Müdürlüğü bünyesinde yer alan anasınıflarına devam eden altı yaşında çocuğa sahip 88 anne oluşturmaktadır. Çalışmada nitel araştırma yöntemi kullanılmıştır. Araştırma verileri araştırmacılar tarafından hazırlanan yarı yapılandırılmış görüşme formundaki soruların yüz yüze görüşme yöntemiyle annelere sorulmasıyla elde edilmiştir. Annelere çocukların okul dışındaki günlük rutin etkinlikleri, çocuğun oyun arkadaşlığını kimin yaptığı, çocuğun nerede oyun oynadığı, annelerin çocuklarıyla oyun oynama konusunda yaşadıkları sıkıntılar ve annelerin oyun etkinliklerini nasıl anlamlandırdığı konusunda açık uçlu sorular yöneltilmiş ve bu konudaki görüşleri saptanmaya çalışılmıştır. Araştırma sonucunda çocukların okul dışı zamanlarının çoğunu oyun oynayarak ve televizyon izleyerek geçirdikleri, oyunlarını en çok arkadaşlarıyla ve anne-babalarıyla oynadıkları, ev içerisinde en çok kendi odaları ve salonda oyun oynadıkları bulunmuştur. Anneler çocuklarla oyun oynama konusunda ise en çok yorgunluk konusunda sıkıntı yaşamaktadır. **Anahtar kelimeler:** Oyun, annelerin oyun algısı, altı yaş çocuğu

The Place of Play in Six-Year-Olds' Daily Life and Mothers' Play Perception

ABSTRACT

The purpose of this research is to determine the place of play in six-year-olds' daily life who are attending to a kindergarten and their mothers' perception regarding play. Based on this aim, sample was composed of mothers who have six-year-old children attending to a kindergarten affiliated to Konya Province Ministry of National Education. Qualitative research methods were used in the study. Research data were gathered in face to face manner by asking questions to mothers in a semi-structured interview scale developed by researchers. Mothers were asked open-ended questions addressing place of play in their children's daily life; who their children's playmates are; where their children play; how they attach meaning to their children's play activities and the difficulties they experience in playing with their own children. As a result of research, it is pointed out that children spend most of out of their school time by playing games and watching television, the most playmates are friends and their parents, and, the most play area are lounge and their own rooms at the home. On the other hand, mother's complains about the game generally tiredness.

Keywords: play, mother's play perception, six years olds'

---

* Bu çalışma Erken Çocukluk Dönemi Eğitimi Küresel Sorunları ve Çocuk Hakları Uluslararası Konferansı'nda (Gaziantep, 2012) sözlü bildiri olarak sunulmuştur.

¹ Yrd. Doç. Dr., Mevlana Üniversitesi, ferbay@mevlana.edu.tr

² Yrd. Doç. Dr., Mevlana Üniversitesi, ndsaltali@mevlana.edu.tr

GİRİŞ

Oyun, hayatın her döneminde var olan bir etkinliktir. Oyunların şekli, özellikleri, oyun malzemeleri, çağdan çağa kültürden kültüre değişse de çocuğun bulunduğu her yerde oyun bulunmaktadır ve oyunun değişmeyen evrensel bir özellik taşıdığı görülmektedir (Erşan, 2006). Özellikle çocuklar için oyun hayatın ilk yıllarında çevrelerini tanımaları ve dünyayı anlamlandırmaları, sevgi, kıskançlık, mutluluk gibi duyguları ifade edebilmeleri için kullandıkları en etkili yoldur (Kaugars, & Russ, 2009; Oktay, 1999).

Oyun oynamak okul öncesi dönemdeki çocuklar için temel ihtiyaçlardan bir tanesidir. Çocukların, gelişimsel yönden sağlıklı olabilmesi için beslenme, uyku vb. gereksinimleri kadar oyuna da ihtiyaç duyulmaktadır. Bu temel ihtiyacın karşılanmaması veya sınırlandırılması, toplumun çekirdeğini oluşturan çocukların sağlıklı bir şekilde gelişmelerine neden olur (Kandır, 2000; Kandır, 2001; İnan, 2011). Oyunun çocuğun bedensel, sosyal ve bilişsel yeteneklerini geliştirmede, ruhsal durumunu anlamada, kişiliğinin olumlu yönde geliştirilmesinde etkin bir işlevi bulunmaktadır (Güney Karaman, 2009; Yavuzer, 2000; Gmitrovaa, Podhajeckáb, & Gmitrovc, 2009; Saracho, 2001). Eğer çocuk oyun oynamaz ise fiziksel, bilişsel, duygusal ve sosyal yönden gelişimini tam olarak sağlayamaz. Bu nedenle oyun ihtiyacını karşılayamayan bir çocuğun, bedensel ve ruhsal açıdan sağlıklı olduğu ifade edilemez (Dönmez, 2000; Hirose, Koda, & Minami, 2011).

Günümüzde çocukların oyun yoluyla öğrendiği ve geliştiği, öğrenmenin ilerlemesi için oyun ortamlarını düzenlemenin yetişkinlerin temel sorumlulukları arasında yer aldığı çocuk eğitiminde benimsenen temel ilkelerdendir (Erşan, 2006). Okul öncesi eğitim kurumlarında öğretmenler ve ev ortamında ebeveynler oyunu etkin bir şekilde kullanarak, çocuğun bütün gelişim alanlarına aktif katkı sağlayabilir. Çünkü oyun, çocuğun gelişimi için bir ilaç gibidir (Dönmez, 2000; Ulutaş, 2011). Saracho (2001), yaptığı çalışmada eğitim ortamlarındaki oyun alanları ve köşelerinde düzenleme yapan anaokulu öğretmenlerinin sınıflarındaki çocukların okuma yazma becerilerinde gelişme olduğunu gözlemlemiştir. Çocuk gerekli ortam ve malzemeyi bulduğunda bedeniyle, hareketleriyle, duyuları, duyguları algılaması ve anlatımıyla her zaman yeni bir şeyler üretmeye yönelmektedir. Çünkü oyun çocuğun yaratma ortamıdır. Çocuk yalnız büyüklerden öğrendiğini ve gördüğünü oyuna aktarmakla kalmaz kendi yeteneklerini de bunlara katarak yeni şeyler yaratır. Oyun öğretmenlere, anne babalara çocukların gizli yeteneklerini keşfetme imkânı sağlamaktadır. Böylece çocukların eğitimlerine bu yönden katkı sağlanabilir (Poyraz, 2003; Öztürk, 2001).

Geçmişten günümüze kadar oyunun önemi üzerinde durulmuş ve bilimsel pek çok çalışma ile çocuk için ne kadar yararlı olduğu ortaya çıkarılmıştır. Öyle ise anne babalar da, çocukları için uygun oyun ortamları oluşturmalı, oyun için gerekli materyalleri sunarak onlara gereken fırsatı vermeli ve oyunlarını

desteklemelidirler (Tezel Şahin, 1993). Ebeveynlerin, çocuklarına oyun oynama imkânı vermesi, gerekli ortamları oluşturması, oyuncakların bulunduğu yere önem vermesi ve çocuklarının oyunlarına dâhil olmaları çocuklarının gelişimlerini daha iyi tamamlamalarına imkân sağlayacaktır (Kandır, 2000; Erden, 2001). Çünkü okul öncesi dönemde çocuğa en iyi oyun ortamını anne-babalar sağlamakta ve böylece çocukların gerekli bilgi ve becerileri edinmelerine yardımcı olmaktadır (Tezel Şahin, 1993). Ancak alan yazın incelendiğinde ebeveynlerin günlük yaşamda çocuklarının oynama ve öğrenmeleri için evi nasıl organize ettikleri ve bu yolla çocuklarının gelişimlerini nasıl destekledikleri ile ilgili çok az araştırma bulgusu vardır. Dolayısıyla anne babaların oyuna ilişkin algıları ve oyun oynama konusunda yaşadıkları sıkıntıların belirlenmesinin önemli bir konu olduğu düşünülmektedir. Annelerin oyunu algılayış ve anlamlandırma biçimleri çocuklarının oyunlarına katılmalarına ve çocukları oyun için teşvik etmelerine neden olmaktadır (Parmar, Harkness, & Super, 2004).

Annelerin oyuna ilişkin algılamalarının yanı sıra çocukların oyun oynama davranışları üzerinde etkiye sahip bir diğer faktörde son yıllarda teknolojiye yaşanan değişikliklerdir. Çocukların yanlış televizyon izleme ve bilgisayar kullanma alışkanlıklarının okul öncesi dönemde de artış göstermesinin oyun davranışlarında ve çeşitlerinde yarattığı değişimler çocukların günlük yaşantılarında oyunun yerini üzerinde durulması gereken güncel bir konu haline getirmiştir. Çocukları destekleyecek eğitim ortamlarının düzenlenmesi ancak mevcut durumlar ortaya koyulduktan sonra yapılabilmektedir. Bu nedenle bu araştırmada annelerin oyun algılarını, doğru ve eksizsiz bir şekilde yansıtabilmek için nitel araştırma yöntemi tercih edilmiştir. Annelerden görüşme yoluyla verilerin elde edildiği bu çalışmanın annelerin oyunla ilgili algılarının yanında, çocuklarının oyunlarıyla ilgili konulardaki duygu ve düşüncelerini, doğru-yanlış inanç ve uygulamalarını ayrıntılı bir şekilde ortaya çıkaracağına inanılmaktadır. Araştırma, alan yazında yer alan nicel çalışmalardan bu açılardan farklılık göstermekte ve önem arz etmektedir.

Bu araştırmanın temel amacı anasınıfına devam eden altı yaş çocuklarının günlük yaşantılarında oyunun yerini ve annelerinin oyuna ilişkin algılarını belirlemektir.

Bu temel amaç dâhilinde;

1. Çocukların günlük yaşantılarındaki rutin etkinlikler,
2. Çocukların oyun arkadaşlığını kimin yaptığı,
3. Çocukların oyun alanı olarak kullandıkları yerler ve annelerin oyun alanından memnuniyet durumları,
4. Annelerin çocuklarıyla ev içerisinde ve dışında oyun oynama konusunda yaşadıkları sıkıntılar
5. Annelerin oyun etkinliklerini nasıl anlamlandırdığı belirlenmeye çalışılmıştır.

YÖNTEM

Bu bölümde araştırma deseni, katılımcılar ve verilerin toplanması konularında bilgi verilmiştir.

Araştırma Deseni

Araştırmada nitel araştırma yöntemi kullanılmıştır. Nitel araştırmalar, araştırma yapılan veya yapılması düşünülen kişilerin tecrübelerinden doğan anlamların sistematik olarak incelenmesinde tercih edilir. Nitel araştırma yöntemleri, araştırmanın gerçekleştirildiği doğal ortamı anlamaya, tanımaya ve sonuçlara olan etkilerini açıklamaya duyarlı olduğundan eğitsel gerçekleri çok boyutlu olarak ortaya koyma imkânı tanır. Bu yönleri ile de eğitim araştırmalarına zenginlik katar (Işıkoğlu, 2005). Araştırma, nitel araştırma desenlerinden biri olan durum çalışmasıdır.

Çalışma Grubu

Bu araştırma, Konya ili merkez ilçelerde yaşayan altı yaş çocuğu olan ve çocuğu İl Milli Eğitim Müdürlüğüne bağlı ilköğretim okulları bünyesindeki anasınıflarına devam eden 88 anne ile gerçekleştirilmiştir. Araştırmaya dâhil edilecek annelerin belirlenmesinde gönüllülük esas alınmıştır. Annelerin yaş ortalamaları 33,4'tür. Bulgular kısmında anne görüşme formundan elde edilen verilerin istatistiksel sonuçları ve anne görüşlerinden kesitler verilmiştir. Bu durumda annenin gizliliği ön planda tutulmuş olup her anne ayrı ayrı kodlanmıştır (A1, A2 gibi).

Geçerlik ve Güvenirlik

Nitel araştırmada geçerlik için görüşülen bireylerden doğrudan alıntılara yer vermek ve bunlardan yola çıkarak sonuçları açıklamak önemli olmaktadır (Yıldırım ve Şimşek, 2005). Bu araştırmada da kodların ve kategorilerin elde edildiği anne görüşlerinden birebir alıntı yapılarak geçerlik artırılmıştır. Güvenirlik ise olayların farklı gözlemciler tarafından aynı kategoriye bağlanması ya da gözlemci tarafından farklı zamanlarda aynı kategori ile ilişkilendirilmesidir (Altınışık, Coşkun, Bayraktaroğlu, ve Yıldırım, 2008). Bu araştırmada ham verilerin kodlara ve kategorilere dönüştürülmesi işlemi, iki öğretim elemanı tarafından sınanmıştır.

Verilerin Toplanması

Araştırmada nitel veriler, yarı-yapılandırılmış açık-uçlu görüşme formu ile ve ses kayıt cihazı kullanılarak elde edilmiştir. Görüşmenin, sosyal bilimler alanında yapılan araştırmalarda kullanılan en yaygın veri toplama yöntemi olduğu ve bu durumun görüşme yönteminin; bireylerin deneyimlerine, tutumlarına, görüşlerine, şikâyetlerine, duygularına ve inançlarına ilişkin bilgi elde etmede oldukça etkili bir yöntem olmasından kaynaklandığı belirtilmektedir (Yıldırım ve Şimşek, 2005). Görüşme formunda çocukların okul dışındaki günlük rutin etkinlikleri, çocuğun oyun arkadaşlığını kimin yaptığını, çocuğun nerede oyun oynadığını, annelerin çocuklarıyla oyun oynamayla ilgili yaşadıkları sıkıntılar ve

annelerin oyun etkinliklerini nasıl anlamlandırdığını saptamaya yönelik açık uçlu sorulara yer verilmiştir. Annelere özellikle rutin etkinlikler ile ilgili soruda yemek yeme, uyuma gibi fizyolojik etkinlikler dışında kalan etkinliklerin sorulduğu açıklanmıştır.

BULGULAR

Bu bölümde araştırma sonucunda elde edilen bulgulara yer verilmiştir. Araştırma verileri değerlendirilirken annelerin birden fazla görüş bildirdikleri sorularda annelerin bütün görüşler değerlendirmeye dâhil edilmiştir.

Annelerin Çocuklarının Okul Dışı Rutin Etkinlikleriyle İlgili Görüşlerine İlişkin Bulgular

Annelerin görüşlerine göre, çocuklarının gün içerisinde okul dışında kalan zamanlarda yaptıkları etkinlikleri şu başlıklar halinde değerlendirmek mümkündür. Çocukların %91'i (n=80) her gün oyun oynamakta, %71'i (n=62) televizyon izlemekte, %28'i (n=25) boyama, resim yapma, hamur oynama gibi sanatsal faaliyetlerle uğraşmakta, %27'si (n=24) bilgisayarda zaman geçirmekte, %26'sı (n=23) ev işlerine yardım etmekte, %17'si (n=15) akraba ziyareti, alışveriş merkezi ve farklı yerlere gezmeye gitmekte, %14'ü (n=12) ödev yapmaktadır.

Yukarıdaki bulgulardan da anlaşılacağı gibi çocukların büyük bir çoğunluğu okul dışında kalan zamanlarını oyun oynayarak ve televizyon izleyerek geçirmektedirler. Bunların dışında ise çocuklar gün içerisinde sanatsal etkinlik yapmakta, ev işlerine yardım etmekte, bilgisayarla zaman geçirmekte ve gezmeye gitmektedir.

Annelerin çocuklarının yaptığı bu rutin etkinliklerin hangilerinden memnun oldukları ile ilgili görüşleri alınmış ve bu görüşler doğrultusunda şu bulgular ortaya çıkmıştır. Annelerin %76'sı (n=67) çocuklarının oyun oynamasından, %27'si (n=24) televizyon izlemesinden, %17'si (n=15) ev işlerine yardım etmesinden, %11'i (n=10) sanatsal etkinliklerle meşgul olmasından, %5'i (n=5) ödev yapmasından, %2'si (n=2) bilgisayarla oynamasından memnun olduklarını belirtmişlerdir. Annelerin çocukların günlük etkinliklerine karşı memnuniyet durumlarını yansıtan görüşlerinden kesitler aşağıda sunulmuştur.

A7. *“Televizyon izlemesi ve bilgisayarla oynamasından süresi yeteri katarsa memnun olurum”*, A11. *“Oyun oynarken uzun süre kendi kendisini oyaladığı için oynamasından memnunum”*, A21. *“Resim-boyama yapması el becerilerini geliştirdiği için hoşuma gidiyor”*, A77. *“Düzenli bir şekilde oynayıp evi dağıtmadığı sürece oyun oynamasından memnunuz”*, A56. *“Televizyonda Pepe Kayu gibi eğitici çizgi filmleri izlemesinden hoşlanıyorum.”*

Çocuklarının televizyon izlemesinden ve bilgisayar oynamasından memnun olduklarını söyleyen anneler uzun süreleri kapsamaması şartıyla, oyun

oynamasından memnun olan annelerde evi dağıtmaması şartıyla bu etkinliklerden memnun olduklarını belirtmişlerdir.

Annelerin Çocuklarının Oyun Arkadaşlığını Kimin Yaptığıyla İlgili Görüşlerine İlişkin Bulgular

Annelerin çocukların oyun arkadaşlığını kimin yaptığına ilişkin görüşleri alınmış ve bu görüşler şu başlıklar halinde değerlendirilmiştir. Anne görüşlerine göre yapılan değerlendirmelere göre çocukların %74'ü (n=65) arkadaşlarıyla, %53'ü (n=47) anneleriyle, %50'si (n=44) babalarıyla, %50'si (n=44) kardeşleriyle, %13'ü (n=11) kendi başına, 11'i (n=10) dayı, hala, teyze gibi bir akrabalarıyla, %9'u (n=8) babaanne-anneanne-dedesiyile oyunlar oynamaktadır.

Annelerin görüşleri doğrultusunda çocukların okul dışı zamanlarında en çok arkadaşlarıyla, anne, baba ve kardeşleriyle daha sonra da kendi başlarına ve akrabalarıyla oynadıkları belirlenmiştir.

Annelerin Çocuklarının Oyun Oynadığı Alanlarla ve Bu Alanlardan Memnun Olma Durumlarıyla İlgili Görüşlerine İlişkin Bulgular

Annelerin görüşlerine göre evde oyun alanı olarak çocukların %68'i (n=60) kendi odasını, %44'ü (n=39) salonu, %36'sı (n=32) oturma odasını, %16'sı (n=14) mutfağı, %8'i (n=7) yatak odasını kullanmaktadır. Çocukların dışarıda oyun alanı olarak kullandıkları alanlar ise %69 (n=61) parklar, %41 (n=36) evin bahçesi, %31 (n=27) alışveriş merkezlerinin parkları, %8 (n=7) sokaktır.

Annelere göre çocuklar evde oyun alanı olarak daha çok kendi odalarını, salonu ve oturma odasını, daha sonrada evin diğer alanlarını tercih ederken, dışarıda ise kapalı ve açık alan çocuk parklarını ve bahçeleri tercih etmektedirler.

Annelerin çocuklarının oynadıkları alanlara ilişkin memnuniyet durumları incelendiğinde %84'ünün (n=74) memnun olduğu, %16'sının (n=14) memnun olmadığı bulgusu ortaya çıkmıştır. Çocuklarının oynadıkları alanlara ilişkin anne memnuniyet durumlarını örnekleyen ifadeler; A13. *“Evde kendi odasında oynuyor, ben de bundan memnunum, çünkü her tarafı dağıtmamış oluyor.”*, A43. *“Parkta oynamasından memnunum trafiğe karşı güvenli olduğu ve ihtiyaçlarına cevap verebildiği için.”*, A45. *“Bahçede oynamasından memnunum, çünkü doğal ortamlar benim tercihim, evin bahçesinde toprakla oynamasında hiç sakınca görmüyorum.”*, A64. *“Parkta oynamasından memnunum, çünkü daha çok arkadaşı olmasını sağlıyor ve sosyal gelişimi açısından çok önemli.”*, A78. *“Çocuğumun alışveriş merkezlerindeki parklarda oynamasından çok memnun değilim. Çünkü özellikle bu alanlarda kış aylarında çok çocuk oynuyor, bu da çok sık hastalanmalarına neden oluyor. Birde alanlar çok dar, çocukların hareketlerini engelliyor”* şeklindedir.

Annelerin büyük bir kısmı çocuklarının oynadıkları alanlardan memnun olduklarını, çok az bir kısmı ise memnun olmadıklarını belirtmişlerdir. Annelerin

memnuniyet durumlarını etkileyen nedenler ise güvenlik, dağınıklık, sosyalleşme ve fiziki ortamın özellikleri şeklindedir.

Annelerin Çocuklarıyla Oyun Oynama Konusunda Yaşadığı Sıkıntılara İlişkin Bulgular

Annelerin çocuklarıyla oyun oynama konusunda yaşadıkları sıkıntılar ev içinde ve dışarıda olmak üzere iki kısımda incelenmiştir. Bu doğrultuda ev içerisinde çocuklarıyla oyun oynama konusunda annelerin %38'i (n=33) yorgunluk, %38'i (n=33) ne oynayacağını bilememe ve oynarken sıkılma, %34'ü (n=30) zaman azlığı, %13'ü (n=11) evde dağınıklık yaratması, %10'u (n=9) fiziki ortamın uygunsuzluğu, %8'i (n=7) çok hareketli ve dikkatsiz olmasına bağlı kaza riskinin çok olması, %2'si (n=2) eşyalara zarar vermesi konularında sıkıntı yaşadıklarını belirtmişlerdir. Çocuklarının ev dışındaki oyunları konusunda ise annelerin %20'si (n=18) yorulma, %11'i (n=10) çocuğun oyunu bitirmek istememesi, %8'i (n=7) güvenlik kaygıları, %7'si (n=6) çocuğun üstünü kirletmesi, %5'i (n=5) park ve oyun alanlarının sayısı olarak azlığı, %3'ü (n=3) oyun alanlarının aşırı kalabalık olması konularında sıkıntı yaşadıklarını belirtmişlerdir.

Aşağıdaki ifadeler annelerin oyun oynama konusunda yaşadığı sıkıntılara ilişkin görüşlerini örneklemektedir: A48. *“Oyun oynarken her yeri dağıtıyor, her şeyi kırıp döküyor, üstünü başını batırıyor oynamasa daha iyi aslında.”*, A45 *“Gündüz işte olduğum için yemek, bulaşık gibi rutin etkinliklerden dolayı zaman sıkıntısı yaşıyorum”*, A33. *“Çalıştığımız için yorgunluktan çocukla oyun oynayamıyoruz”*, A24. *“Ben çok yorgun geliyorum. Bazen onunla oynayacak gücüm kalmıyor o ise hep oynamak ve ilgi istiyor. Bir de bazen aynı oyunu durmadan oynamak sıkıcı olabiliyor.”*, A12. *“Oyun sırasında evimizin derli toplu olmaması bizi biraz rahatsız ediyor”*, A85. *“Çocuklarla ne oynayacağımı bilmediğim ve çocukla oynamayı sevmediğim için çabuk sıkılıyorum”*, A8. *“Çocuğun güvenli bir şekilde oyun oynayacağı bir alanın olmayışı ve dış çevreden duyulan korku sıkıntı yaratıyor”*, A38. *“Üstünü bazen çok fazla batırdığı için dışarıda oynamasını istemiyorum”*.

Anneler ev içinde ve dışarıda çocukla oyun oynama konusunda en çok yorgunluk, ne oynayacağını bilememe, zaman azlığı, oyunların dağınıklık yaratması gibi nedenlerle sıkıntı yaşarken, az da olsa fiziki ortamın özellikleri, güvenlik kaygıları, çocukların çok hareketli olması, sürekli oynamak istemesi, oyun alanlarının azlığı gibi nedenlerle de sıkıntı yaşamaktadırlar.

Annelerin Oyun Algısına İlişkin Bulgular

Annelerin oyunun ne olduğuna ilişkin algıları şu başlıklar halinde değerlendirilmiştir. Annelerin %39'u (n=35) oyunu eğlence ve mutlu olma aracı olarak, %39'u (n=35) gelişimi destekleyen bir araç olarak, %25'i (n=22) boş zaman geçirme ve oyalanma aracı olarak, %21'i (n=19) rahatlama, kendini ifade etme ve hayal dünyasını yansıtırma yolu olarak, %19'u (n=17) eğitim aracı olarak, %4'ü (n=4) çocuğun en önemli işi olarak ifade etmişlerdir.

Annelerin görüşlerini yansıtan ifadelerden kesitler aşağıda sunulmuştur. A39. “Çocukları eğlendiren ve oyalayan, bazen annenin kendisine vakit ayırmasına yarayan çocuğun hoş vakit geçirdiği etkinliklerdir”, A31. “Oyun eğlenceli bir eğitim aracıdır”, A50. “Oyun çocuğun bütün yönlerden gelişimini sağlayan ve birçok şeyi öğrenebileceği bir ortamdır”, A77. “Bana göre oyun boş zamanlarda yapılan eğlencedir”, A8. “Oyun çocuğun kendisini ortaya koyma biçimidir”, A3. “Oyun öğrenmenin en kolay ve eğlenceli yoludur, öğretmek istediğim her şeyi en güzel oyunla öğretebilirim”, A49. “Oyun çocuğun işidir.”

Yukarıdaki görüşlerden de anlaşılacağı üzere annelerin çoğunluğu oyunu eğlendiren, gelişimi destekleyen ve boş zamanları değerlendirici bir etkinlik olarak görmektedir. Daha az sayıda anne ise oyunu rahatlama, kendini ifade etme ve hayal dünyasını yansıtmaya yolu, eğitim aracı ve çocuğun işi şeklinde değerlendirmektedir.

TARTIŞMA ve SONUÇ

Bu çalışmada çocukların günlük yaşantılarında yaptıkları rutin etkinliklerde oyunun yeri araştırılmış ve çocukların sanatsal etkinlik yapma, ev işlerine yardım etme, bilgisayarla zaman geçirme ve gezmeye gitmelerinin yanında hemen hemen tamamının en fazla oyun oynadığı ve yine büyük bir çoğunluğunun televizyon izlediği sonucu ortaya çıkmıştır. Bu sonuç günlük rutin olarak oyun oynayan çocukların sayısının fazla olması bakımından olumlu, ancak yaklaşık sayılarda çocuğun da televizyon izlemesi bakımından olumsuz olarak değerlendirilebilir. Annelerin evi dağıtma, üstünü kirletme gibi nedenlerle çocuklara kısıtlamalar ve engellemeler getirmelerine rağmen çocuklar oyun oynamaya devam etmektedir. Eğer anneler çocukların oyunlarına bu tür sınırlamalarla ket vurmazlarsa daha fazla çocuğun daha fazla sürede oyun oynayabileceği düşünülmektedir. Annelerin çocukların televizyon karşısında ve bilgisayar başında çok uzun süre kalmadıkları zaman bu etkinliklerden memnuniyet duyduklarını ifade etmeleri, aslında çocukların bu etkinliklere uzun süreli olarak zaman ayırdıkları anlamına da gelebilir. Buradan annelerin çocukların uzun süreli olarak tv izleme ve bilgisayarla oynamanın zararlı olabileceği konusunda bilgi düzeyine sahip olmalarına rağmen uygulama boyutunda bu konuda kısıtlamalara gitmedikleri anlaşılmaktadır. Türkiye’de yapılan bir araştırmaya göre okul öncesi dönemde olan 3- 6 yaş grubundaki çocukların ise %100’ ü televizyon izlemektedir (Akbulut ve Kartopu, 2004). Norveç’te yapılan bir çalışmada da çocukların günde üç saatten fazla TV izledikleri, elektronik medyada ve video karşısında zaman geçirdikleri belirlenerek benzer sonuçlar elde edilmiştir (Fjærtøft, 2001). Bu tüm dünya çocukları için üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Televizyon diğer boş-zaman etkinliklerine karşı ciddi bir rakip olmakta, uyumaya, ev işlerine, sosyal ilişkilere, oyun oynamaya, diğer iletişim araçlarını (sinema, radyo, kitap, dergi ve gazete) kullanmaya ayrılan zamanı azaltmaktadır. Bu durum televizyonun günlük yaşamda ne derece etkili olabileceğinin bir göstergesidir. Birçok araştırmada, toplumda zihinsel anlamda en korumasız olarak kabul edilen

çocukların, televizyondan yetişkinlerden daha fazla ve doğrudan etkilendikleri vurgulanmıştır (Serhatlıoğlu, 2006). Çocukların gereğinden fazla ve kontrolsüz bir şekilde medya ile meşgul olmaları onların gelişimleri ve sağlıkları önünde ciddi ve tehlikeli bir engeldir (İnanlı, 2009).

Araştırma bulguları ışığında ortaya çıkan bir diğer sonuç çocukların okul dışı zamanlarında en çok arkadaşlarıyla, anne, baba ve kardeşleriyle daha sonra da kendi başlarına, akrabalarıyla ve babaanne-anneanne-dede gibi üst kuşak ebeveynlerle oynadıklarıdır. Anneler çocuklarının oyun arkadaşlığını kimin yaptığını belirtirken özellikle ev dışında daha çok arkadaşlarıyla evde ise daha çok anne babalarıyla oynadıklarını belirtmişlerdir. Bu günümüzde şehirleşmenin ve kadının çalışma hayatına girmesinin yarattığı iş yoğunluğunun sosyal hayatı ve komşuluk ilişkilerini olumsuz etkilemesi ve insanlar arasındaki güven sorunları ile açıklanabilir. Çocukların ev içerisinde arkadaşlarıyla yeterince oynamaması genellikle ailelerin çocukların arkadaşlarını onaylamadıkları, kendilerini komşularından farklı gördükleri ya da güven problemi yaşadıkları durumlarda gözlenmektedir (Shahidi, 2010). Anne babaların çocuklarına oyun arkadaşlığı yapmaları alan yazında daha çok onların oyunu algılayış biçimleriyle açıklanmaktadır. Oyunu bir eğitim aracı olarak gören ve bilişsel gelişimlerini desteklediğine inanan anneler çocuklarının oyununa daha fazla katılmakta, çocuklarını oyun oynaması için desteklemekte ve cesaretlendirmektedirler (Farver, 1998). Oyunu sadece bir eğlence aracı olarak gören anneler çocukları ile oynamamakta ve çocuklarının oyunlarını kolaylaştırmamaktadırlar. Benzer şekilde akademik çalışmaların oyundan daha önemli olduğunu düşünen anneler çocuklarının oyununa katılmamaktadırlar (Farver & Lee-Shin, 1997). Özellikle Asya kökenli aileler hayatta başarılı olmak için iyi bir eğitim almanın önemine inanmakta, çocukların hayatında oyunu arka plana itmekte ve oyun arkadaşlığı yapmamaktadırlar (Parmar, Harkness, & Super, 2004).

Araştırma bulgularına göre çocuklar ev içerisinde daha çok kendi odalarında, salon ve oturma odasında, dışarıda ise çocuk parkları ve bahçelerde oynamaktadırlar. Hinobayashi ve Minami (2007), kapalı alanlarda çocukların sık sık akranlarıyla iletişime dayalı kurallı oyunlar oynadıklarını saptamıştır. Bu tür ev içerisindeki oyunlar çocuğun sosyal hayata ilişkin kuralları öğrenmesine katkı sağlar. Dışarıda oyunun içeride oyuna kıyasla çocuklara faydası çocuklar için daha geniş bir alan, hareket özgürlüğü ve farklı oyun materyalleri sağlamasıdır (Akt. Hirose, Koda, & Minami, 2011). Bu nedenle her iki alanda da çocuklar yeteri kadar oynamalıdır. Okulöncesi çocukları, açık alanda, keşfetme ve yaratma, yapma-yıkma, nesnelere nasıl ve niçin olduğunu öğrenme fırsatları elde ederler. Çocuklar doğal ortamda duyularıyla somut deneyimler kazanır ve hayatı tanıma fırsatını elde ederler. İyi planlanmış bir açık hava oyun alanı; plan yapma, sıra bekleme, paylaşma, diğer çocuklarla konuşma ve ilişki kurmaya imkân vererek sosyalleşmeyi destekler, çocuğun duygusal ihtiyaçlarına cevap verir (Demiriz, Karadağ ve Ulutaş, 2003). Oyun alanlarında oynanan oyunlar çocukların yaratıcılığını ve bağımsızlığını da desteklemektedir (Ünal, 2009). Annelerin bir kısmı güvenlik, dağınıklık ve fiziki ortamın özellikleri gibi nedenlerle bu alanlardan memnun değildir. Literatürde başka çalışmalarda da

güvenliğin çocukların oyunlarını sınırlandıran bir faktör olduğunu gösteren bulgulara rastlanmaktadır (Hirose, Koda, & Minami, 2011). Annelerin bu yöndeki endişeleri yerinde bir endişedir. Bu yüzden çocuğun gelişimine katkısı ve annelerin oyun konusunda yaşadığı sıkıntılar kısmında da dile getirdiği sayı azlığı sorunu da göz önünde bulundurularak çocuklar için güvenli oyun alanlarının sayısı artırılmalıdır. Ancak evde dağınıklık yaratması, dışarıda üzerinin kirlenmesi gibi nedenlerin günümüzde bile oyunun önünde bir engel olarak geçerliliğini koruyor olması düşündürücü bir konudur. Bu nedenlerin varlığı annelerin çocuğun oyun oynaması gerektiğine yeterli düzeyde inancı olmaması ile açıklanabilir.

Anneler çocukla oyun oynama konusunda yaşadıkları sıkıntılarda bu hususlara tekrar değinmişler ve bunlara ek olarak yorgunluk, ne oynayacağını bilememe, zaman azlığı, çocukların çok hareketli olması ve sürekli oynamak istemesi, oyun alanlarının azlığı gibi nedenlerden de bahsetmişlerdir. Oyun alanlarının azlığı özellikle kış aylarında çocukların karşısına oyun oynama konusunda bir engel olarak çıkmaktadır. Bu annelerle ilgili ya da annelerin kendi başına çözebilecekleri bir yetersizlik değildir. Ancak oyun oynama konusundaki sıkıntılardan zaman azlığı, yorgunluk, bilgi eksikliği özellikle dikkat çekicidir. Çünkü bu annelerin kendisi ile ilgili nedenlerdir. Dolayısıyla çözümleri de yine anneler aracılığıyla olmalıdır. Özellikle yorgunluk ve zaman azlığı en çok çalışan annelerin yaşadığı sorunlardır. Çalışan anneler bu dönemlerde imkânlar ölçüsünde çalışma saatleri ve koşullarında iyileştirme yapmalıdır. Ayrıca annelere çocukla nitelikli zaman geçirme konusunda eğitimsel destek sağlanmalıdır. Uzmanlar çocukla geçirilen uzun zaman yerine nitelikli zamanın daha yararlı olacağını vurgulamaktadırlar (Çağdaş ve Seçer, 2011). Eğer anneler çocuklarıyla oyun oynarken bu zamanı nasıl daha nitelikli hale getirecekleri konusunda desteklenirlerse bu sorunun ortadan kalkacağı düşünülmektedir.

Annelerin çoğunluğu oyunu eğlendiren, gelişimi destekleyen ve boş zaman değerlendirici bir etkinlik olarak algılamaktadırlar. Birçok yetişkin tarafından boşa geçirilen zaman olarak görülmekle birlikte oyun esasında, çocuğun kendisini, duygularını ifade edebildiği, yeteneklerini geliştirebildiği en önemli fırsat ve çocuk için en doğal, en aktif öğrenme ortamıdır (Mangır ve Aktaş, 1993). Piaget (1962) ve Vygotsky (1962)'ye göre oyun, çocukların bilişsel olarak büyümesi için temel kaynaktır ve çocuğun ileriki yaşlarında soyut düşünme yeteneğinin gelişmesinde önemli bir role sahiptir (Akt. Güney Karaman, 2009).

Daha az sayıda anne ise oyunu rahatlama, kendini ifade etme ve hayal dünyasını yansıtma yolu, eğitim aracı ve çocuğun işi şeklinde değerlendirmektedir. Annelerin oyun algıları alan yazında yer alan tanımlarla da benzerlik göstermektedir. Lazarus'a göre oyun, kendiliğinden ortaya çıkan, hedefi olmayan, mutluluk getiren bir aktivitedir. Jersild'e göre oyun, çocuğun en ciddi uğraşısıdır. Bu uğraş sırasında tıpkı yetişkinler gibi güçlerini ve marifetlerini sergilerler (Ulutaş, 2011). Yetişkinler tarafından yaşamın ciddi yönü olan çalışmanın tersi bir etkinlik olarak görüldüğü için oyunun, önemi zaman zaman

tam olarak anlayamamaktadır. Bu yüzden oyun sadece bir eğlence aracı olarak görülmekte, oyunun çocuğun zihinsel kapasitesini geliştirebilmesi ve öğrenebilmesi için gerekli olduğu göz ardı edilmektedir. Oysa oyun sadece bir eğlence kaynağı değildir. Eğlendirirken aynı zamanda çocuğun kendi kendine bir şeyler öğrenmesini sağlayan, çocuğun sahip olduğu becerileri ortaya çıkarma fırsatını veren bir eğitim sürecini de kapsamaktadır (Yavuzer, 2000).

Araştırma bulgularından elde edilen genel sonuç annelerin oyuna ilişkin yeterli denebilecek düzeyde bilgileri vardır. Ancak anneler temizlik, dağınıklık gibi geçerliliği kabul edilemeyecek nedenleri çocukları için bu derece önemli gördükleri oyunun karşısına bir engel olarak çıkarmaya devam etmektedirler.

ÖNERİLER

Annelere çocuklarının ne kadar süre televizyon izleyebilecekleri, bilgisayarla oynayabilecekleri konusunda seminerler, konferanslar, aile katılım çalışmaları ve eğitimler verilerek, çocukların oyun oynama konusunda önlerindeki bir engel aşılmasına çalışılabilir.

Annelere oyunun önemi, doğru oyun materyallerinin seçimi, doğal materyallerin çocuğun gelişimine katkıları, ev ortamını oyun alanı haline getirme gibi konularda eğitim verilerek çocukların daha fazla oyun oynamasına katkıda bulunulabilir.

Araştırmaya katılan anneler çocuklarıyla ne oynayacaklarını bilmediklerini ifade etmişlerdir. Bu nedenle çocukların yaş ve gelişim düzeyleri dikkate alınarak anne babalara yönelik çocuklarıyla evde ve dışarıda oynayabilecekleri oyun etkinliklerini kapsayan, materyalleri olan eğitim setleri eğitim uzmanları ve yayın evleri işbirliği ile hazırlanabilir. Öğretmenler bu yayınları aile katılım çalışmalarında kullanabilecekleri gibi, ebeveynlere tanıtılarak edinmeleri ve kullanmaları için tavsiye edebilirler.

Ailelerin çocuklarıyla oyun konusunda yaşadığı sıkıntılardan bir tanesi de oyun alanları ve araçlarının güvenlik açısından uygun olmaması ve sayıca az olmasıdır. Yerel yönetimler, çocuk gelişimi ve okul öncesi eğitim uzmanları, mimarların işbirliği ile güvenli oyun alanları tasarlanarak yeterli sayıda inşa edilmelidir.

Oyun, çocuklar var oldukça önemini yitirmeyecek güncel bir konudur. Bu nedenle farklı bakış açıları, farklı örneklem, farklı yöntemlerle çalışmaya devam edilmeli ve sonuçları tartışılarak akademik alanda paylaşılmalıdır. Böylece oyun konusunda yeni ve güncel yaklaşımlar benimsenerek, yeni eğitim programları geliştirilebilir.

KAYNAKLAR

- Akbulut, N. ve Kartopu, E. (2004). Çocuk ve televizyon. *Çocuk Çocuk Dergisi*, 40, (Temmuz), 22-24.
- Altınışık, R., Coşkun, R., Bayraktaroğlu, S. ve Yıldırım, E. (2008). *Sosyal bilimlerde araştırma yöntemleri*. Sakarya: Sakarya Kitabevi.
- Çağdaş, A. ve Seçer, Z. (2011). *Anne-baba eğitimi*. Ankara: Eğiten Kitap.
- Demiriz, S., Karadağ, A. ve Ulutaş, İ. (2003). *Okulöncesi eğitim kurumlarında eğitim ortamı ve donanımı*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- Dönmez, N. B. (2000). *Oyun kitabı*. İstanbul: Esin Yayınevi.
- Erden, Ş. (2001). *Anaokullarına devam eden çocukların ebeveyn ve öğretmenlerin çocuk oyun ve oyuncakları hakkındaki görüşlerinin incelenmesi*. Yüksek lisans tezi, Ankara: Ankara Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü.
- Erşan, Ş. (2006). *Okul öncesi eğitim kurumlarına devam eden altı yaş grubundaki çocukların oyun ve çalışma (iş) ile ilgili algılarının incelenmesi*. Yüksek lisans tezi, Ankara: Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
- Farver, J. M., & Lee-Shin, Y. (1997). Social pretend play in Korean- and European-American preschoolers. *Child Development*, 68, 544--556.
- Farver, J. M. (1998). Activity setting analysis: A model for examining the role of culture in development. In A. Göncü (Ed.), *Children's engagement in the world: A sociocultural perspective*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Fjørtoft, I. (2001). The natural environment as a playground for children: the impact of outdoor play activities in pre-primary school children. *Early Childhood Education Journal*, 29 (2), 111-117.
- Gmitrova, V., Podhajecká, M., & Gmitrov, J. (2009). Children's play preferences: implications for the preschool education. *Early Child Development and Care*, 179 (3), 339-351.
- Güney Karaman, N. (2009). Okulöncesi eğitim kurumuna devam eden 5-6 yaş grubu çocukların bilişsel üslupları ile oyun davranışları arasındaki ilişkinin incelenmesi. Ankara University, *Journal of Faculty of Educational Sciences*, 42 (2), 163-182.
- Hirose, T., Koda, N. & Minami, T. (2011). Correspondence between children's indoor and outdoor play in Japanese preschool daily life. *Early Education and Development*, 21(5), 652-680.
- Işıkoğlu, N. (2005). Eğitimde nitel araştırma. *Eğitim Araştırmaları*, 20, 158-165.
- İnan, Z. İ. (2011). *Özel okul öncesi eğitim kurumları yönetici ve öğretmenlerinin oyun seçimi hakkındaki görüşleri*. Yüksek Lisans tezi, İstanbul: Yeditepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- İnanlı, M. S. (2009). *Televizyondaki çocuk programlarının beş-altı yaş çocukları için sözel şiddet ve antisosyal sözcükler içerme durumunun incelenmesi*. Yüksek Lisans tezi, Ankara: Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
- Kandır, A. (2000). Okul öncesi dönemde oyun ve oyuncaklar. *Gazi Üniversitesi Mesleki Eğitim Dergisi*, (4), 77-80.
- Kandır, A. (2001). Çocuk gelişiminde okul öncesi eğitim kurumlarının yeri ve önemi. *Milli Eğitim Dergisi*, Sayı:151, Temmuz-Ağustos-Eylül.
- Kaugars A. S., & Russ, S. W. (2009). Assessing preschool children's pretend play: preliminary validation of the affect in play scale-preschool version. *Early Education and Development*, 20(5), 733-755.
- Mangır, M. ve Aktaş, Y. (1993). Çocuğun gelişiminde oyunun önemi. *Yaşadıkça Eğitim Dergisi*, 26 (16), 14-19.
- Oktay, A. (1999). *Yaşamın sihirli yılları: okul öncesi dönem*. İstanbul: Epsilon Yayınları.
- Öztürk, A. (2001). *Okul öncesi eğitimde oyun*. İstanbul: Esin Yayınları,

- Parmar, P., Harkness, S., & Super C. M. (2004). Asian and Euro-American parents' ethnotheories of play and learning: Effects on preschool children's home routines and school behaviour. *International Journal of Behavioral Development*, 28 (2), 97-104.
- Poyraz, H. (2003). *Okul öncesi dönemde oyun ve oyuncak*. Ankara: Anı Yayınları,
- Saracho, O. N. (2001). Exploring young children's literacy development through play. *Early Child Development and Care*, 167, 103-114.
- Serhatlıoğlu, B. (2006). *Televizyon programlarının okul öncesi eğitim kurumuna devam eden 5-6 yaş grubu çocuklarının zihin ve dil gelişimini etkileme biçimlerine yönelik öğretmen ve veli görüşlerinin belirlenmesi (Elazığ ili örneği)*. Yüksek lisans tezi, Elazığ: Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Shahidi, B. (2010). *Pretend play of young children in north tehran: a descriptive cultural study of children's play and maternal values*. Doctorat thesis. Berkeley: University of California.
- Tezel Şahin, F. (1993). *Üç-altı yaş grubu çocuklarının anne babalarının çocuk oyun ve oyuncakları hakkındaki görüşlerinin incelenmesi*. Yüksek lisans tezi. Ankara: Hacettepe Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü.
- Ulutaş, A. (2011). Okul öncesi dönemde drama ve oyunun önemi. *Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 4(6), 233-242.
- Ünal, M. (2009). The place and importance of playgrounds in child development. *Inönü University Journal of the Faculty of Education*, 10(2), 95-109.
- Yavuzer, H. (2000). *Çocuk psikolojisi*. İstanbul: Remzi Kitapevi.
- Yıldırım, A. ve Şimşek, H. (2005). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri*. Ankara: Seçkin Yayınları.

SUMMARY

Game is an activity which exists in every stage of life. Even if types, characters, game materials change from age to age and culture to culture, games have always existed anywhere children live and it has an unchanging universal character (Erşan, 2006). Especially game is the most effective way for children to express emotions like love, affection, envy, happiness and to make sense of world (Kaugars, & Russ, 2009; Oktay, 1999). Playing games is one of the most basic needs of children in pre-school period. For healthy development of children, children need game as much as basic needs such as nutrition sleep etc. Not meeting these needs or limiting them can cause children, who are the nucleus of the society, to develop unhealthily (Kandır, 2000; Kandır, 2001; İnan, 2011).

This study in which data is obtained from mothers via interviews is an attempt to reveal mothers' perceptions about games, and their opinions and feelings about children's games, their right and wrong beliefs and applications about children games in detail. This study is different from other qualitative studies in the literature in these respects and thus it is of great significance.

The main aim of this study is to determine the place of game in daily lives of six-year old pre-school children and their mothers' perceptions about games. With this main aim in mind, we sought to determine:

1. Routine activities in children's daily life,
2. The people who play games with the children,
3. The places children use as playgrounds and mother's level of satisfaction with playgrounds,
4. Problems mothers have with their children about playing inside or outside the house
5. How mothers make sense of game activities.

In this section, information about the research design, participants and data collection is given. Qualitative research technique was used in the study.

This study was carried out on 88 mothers who live in central districts of Konya province and have six-year old children who attend nursery classes of primary schools affiliated with Provincial Directorate of National Education. Mothers were included in the study upon their own consent. Mean age of mothers was 33,4. Statistical results obtained from mother interview form and quotations of mothers' opinions are given in the results section. In this case, information about mothers was kept confidential and each mother was coded separately.

In this study, direct quotations from mothers opinions from which codes and categories were formed, were used to increase validity. Transformation of raw data into codes and categories was tested by two instructors.

In the study, qualitative data were obtained using a semi-structured open-ended interview form via voice recording device. In the interview form, open-ended questions were asked to determine daily routine activities of children outside the school, children's playmates, places where children play games, problems mothers have with regard to playing games with children and how mothers perceive game activities. It was explained to mothers that the question about routine activities includes activities other than physiological activities like eating, sleeping etc.

In this section results of the study are given.

According to mothers' opinions, it is possible to examine children's daily activities outside the school under the following categories. 91% (n=80) of children play every day, 71% (n=62) watch TV, 28% (n=25) engage in artistic activities like painting, playing with play dough, 27% (n=24) spend time on the computer, 26% (n=23) help housework, 17% (n=15) go out to visit relatives, shopping or different places and 14% (n=12) do homework.

Mothers were asked about the children's playmates and their responds are assessed under the following headings. According to assessments based on mothers' responds, 74% (n=65) of the children play with children, 53% (n=47) play with their mothers, %50 (n=44) play with their fathers, %50 (n=44) play with their siblings, 13% (n=11) play on their own, 11% (n=10) play with relatives like uncle, aunt etc. and 9% (n=8) play with their grandparents.

According to mothers' opinions, 68 (n=60) of children use their own room as playground, 44% (n=39) use the parlor, 36% (n=32) use the living room, 16% (n=14) use the kitchen, 8% (n=7) use the bedroom. The outdoor areas children use as playgrounds are parks (69%, n=61), garden of the house (41%, n=36), the parks in shopping centers (31%, n=27) and 8% (n=7) streets.

When mothers level of content with the playgrounds children play was examined, it was revealed that 84% (n=74) of them were pleased, and 16% (n=14) were not pleased.

The problems mothers have with regard to their children's games are examined under two categories as inside and outside the house. In line with this, it is determined that mothers problems with regard to their children's playing game inside the house as follow: tiredness (38%, n=33), not knowing what to play and getting bored when playing (38%, n=33), shortage of time (34%, n=30), causing untidiness at home (13%, n=11), unsuitability of physical environment (10%, n=9), high risk of accidents because of being very vigorous and careless (8%, n=7) and damaging household at home (2%, n=2).

As for children's outdoor games, 20% (n=18) of mothers stated children's getting exhausted as a problem, 11% (n=10) stated child's not wanting to finish game as a problem, 8% (n=7) had security concerns, %7 (n=6) stated child's

clothes getting dirty, %5 (n=5) stated the scarcity of parks and playgrounds as a problem and 3 % (n=3) stated that playgrounds being very crowded as a problem.

Mothers' perceptions of game have been considered under the following headings. 39% (n=35) of mothers regard game as a means of amusement and happiness, 39% (n=35) of mothers view game as a means supporting development, 25% (n=22) of them regard it as a means of passing leisure time and recreation , 21% (n=19) regard it as a means of relaxation, self-expression and reflection of imagination, 19% (n=17) view it as a means of education, 4% (n=4) regard it as the most important job of children.

Overall conclusion that can be drawn from the findings of the study is that mothers have almost adequate level of information about games. However, mothers continue to use unacceptable reasons like hygiene, untidiness etc. to raise difficulties against children's playing game, which they regard to be so important for their children.